

15.1.2015 from Nairobi, Kenya

Melkam Gana (Radostné Vánoce)

Píši po dlouhatánské době. Jsou to již dva měsíce, co jsem se neozvala ze země krále Šalamouna a královny ze Sáby, z kolébky lidstva a jedné z nejstarších křesťanských zemí. Za tu dobu se toho odehrálo více, než by zvládla pojmout pěkně tlustá kniha. Proto i obálka s tímto dopisem bude pěkně naducaná.

Vše začalo telefonátem, kdy mi severští kamarádi Marťa a Pavel oznámili, že se chystají do Addis Abeba prodloužit naše víza. V hlavním městě jsme oprášili češtinu, ochutnali avokádový džus a hlavně se modlili za zdárné vyřízení našeho pobytu. Papírování na imigračním si nakonec vyžádalo více dní. Rozhodli jsme se proto navštívit salesiánské komunity poblíž a prozkoumat kousek Etiopské krajiny.

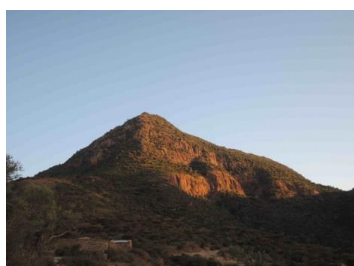
Přestože jsme nic neplánovali, zavedly nás kroky na jihovýchod. Přes moji domovinu Debre Zeit jsme se dostali až do Zwaie a Adamitulu. Probádali jezerní krajiny, zaplavali si pod Africkým nebem, porovnali akrobatické dovednosti místních dětí s těmi našimi, ochutnali rybu pečenou na břehu a hlavně se seznámili s místními salesiány, kteří nás vřele přijali a provedli středisky.

Poté, co se nám prodloužili víza o měsíc, jsme se vydali na sever do Tygraje. Regionu, který je absolutně odlišný od Oromského a Amharského. Kluci, kteří jsou tu doma, mi vylíčili, jak fungují jejich centra. Vyšplhali jsme společně na hory, vyčnívající nad městy Makelle a Adwa. Večer se zaposlouchali do vytí hyen a pozorovali hvězdné nebe. V průběhu našeho pobytu jsme oslavili svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie a taky uvítali vzácnou návštěvu z Vatikánu, kardinála, jež přijel požehnat místnímu dílu.

Pochopila jsem, že každé salesiánské středisko má jinou funkci: aspirantát v Makelle a Adwě pro kluky, kteří by chtěli nastoupit na duchovní dráhu, technické školy a učiliště, postnoviciát v Adigradu se studiem filozofie. Nicméně vše se nese v duchu práce s mládeží a v žádném středisku nechyběla oratoř.

V rámci poznání Etiopské kultury jsme navštívili historické lokality: obelisky v Aksumu, nejstarší katolický klášter, nově postavenou katedrálu a památný strom v Adigratu, Národní muzeum v Makelle a v dálce zahlédli i starobylé kláštery vytesané do skály prvními křesťany v Etiopii.

Den strávený u sester Matky Terezy mne obohatil o velkou zkušenost. Vidět, jak s úsměvem slouží nemocným, postiženým a vyřinutým lidem, neúnavně pracují na Božím díle a nečekají odměnu. Podnítilo nás to zamyslet se nad životem a taky nad milosrdenstvím, které se bez lásky neobejde.

Nakonec mne čekala čtrnáctihodinová cesta *selambusem* nazpět. Okusila jsem pravou a nefalšovanou povahu Etiopanů. Ochotně jsme se podělili o jídlo, prohlédli si fotky našich rodin a pobrukovali Etiopské písničky, linoucí se z všudypřítomných reproduktorů.

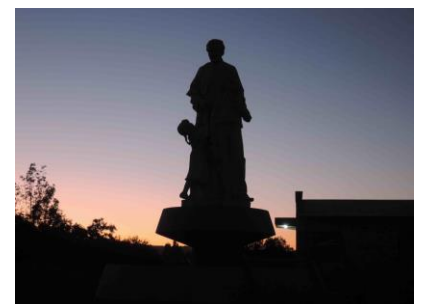
Po dvou týdnech jsem byla zase doma. Dny v Debre Zeit se rozběhly jako kolotoč. Přípravy na etiopské Vánoce (7.ledna), Adventní nověna s komunitou, nacvičování divadla s dětmi, poslední oratoř. Vše jsem prožívala s mnohem větším elánem, o který mne obohatilo cestování. Rovněž vědomí, že víza nedopadla podle našich představ a já netuším, kde budu za 14 dní, mne učilo žít přítomným okamžikem a spoléhat se na Boží plány. Nejlepším vzorem mi byla Panna Maria. Musela těsně před porodem na oslíku urazit pořádný kus cesty, pěkně to natrásalo a vůbec nevěděla, jak vše dopadne. Prostě důvěřovala.

Celá komunita se projevila jako opravdová rodina. Sdíleli moji nejistotu, podporovali mne modlitbou a ujistili, že přestože jim budu scházet, Pán pro mne připravil další místo.

A tak jsme společně oslavili velmi radostné a pokojné Vánoce. O půlnoci jsme se vydali na tříhodinovou vigílii v tradičním jazyce *gez* a chválami v amharštině velebili narození Pána. Na Boží hod u nás v komunitě kluci připravili jitrnice a *wat* z kozy. V dnešní době je pro muže výsadou postarat se o maso.

Vánoce zde nejsou postavené na rozdávání dárků, děti neškemrají, že chtějí to a ono. Nejsou na to prostředky a podle tradice jsou svátky sdíleny v rodinném duchu. Následující den se proto navštěvují příbuzní a ve všech domech je připraveno dobré jídlo. Tradičně koza, ovečka nebo kuře. Je to velká událost. Ortodoxní křesťané drželi měsíc před Vánocemi přísný půst od všech živočišných produktů a chudí lidé, postíci se celý rok, protože si maso nemůžou dovolit, se radují obzvlášť. Není divu, že následující dny se nechodí do práce, protože mnoho lidí trpí žaludečními potížemi.

Tímto se můj pobyt v Etiopii chýlil ke konci. Pod stromeček jsem dostala úžasný dárek. Z Keni mi odpověděli místní salesiáni, že by měli zájem o dobrovolníka. Splnilo se mi přání pokračovat ve službě a dokončit tento rok v Africe mezi dětmi.

Zbylo už jen rozloučit se s mými dětmi, popřát jim úspěšné studium, poradit, aby poslouchali rodiče a moc nezlobili. Bylo těžké opustit přítomnost učitelů, animátorů a pracovníků střediska, se kterými jsem si vytvořila za tu dobu krásná přátelství. Nejtěžší loučení bylo s komunitou. Opravdu mi přirostli k srdci. Ale domluvili jsme se, že nebudeme říkat *Good bye!*(Sbohem), ale *See You soon!*(Brzy na

viděnou). Doufám, že se jednou opět setkáme. Třeba mi Boží plány dovolí zkontrolovat, jak se mým drahým čokoládovým Etiopanům vede.

Nasedám do letadla a otvírám novou knihu s názvem *Kenya!* Kniha o Etiopii však napořád zůstane v mém srdci otevřená, nasbírala jsem v ní moudré rady do života, otevřela mi oči a nenávratně mi změnila pohled na svět. Přelétám nad Debre Zeit a pozoruji jezera, kolem kterých jsem běhala. Salesiánské středisko je jen bílá tečka. Ale přestože i moje služba tam byla jen malinkou kapkou v moři, věřím, že měla smysl. I když jsem neuskutečnila veškeré své plány, děti stále komunikovaly v amharštině namísto angličtiny, nestali se z nich andílkové, doufám, že čas strávený s nimi v nich něco zanechal. Už vím, že bez 90 % mých věcí bych se obešla, pořád je za co děkovat, nejkrásnější okamžik je TEĎ a život je příliš krátký na to, abychom byli smutní.

Tak i Vám přeji každodenní radost zakoušenou z narození Pána. Myslím si, že věnovat svůj čas lidem kolem sebe a neuzavírat se před nimi, je risk. Nakonec to dopadne tak, že své srdce rozdáte. Bude to někdy i bolet. Ale stojí to za to. Má zkušenost je taková: Dáte trochu, vrátí se vám pořádná hromada. Usmějte se na jednu třídu a 100 dětí vám příběhne dát pusu. Absolutně tu neplatí přímá úměra. Pokud vám něco chybí (pozornost, úsměv, objetí...), darujte to a uvidíte...

V závěru dopisu bych Vám chtěla poděkovat za modlitby, které mne nesly v těžkých chvílích rozhodování a loučení. Nakonec mne donesly až sem, do Keni ;). Jsem Vám vděčná za Vaši podporu, duchovní i materiální! Otvírají se mi tu velké možnosti, jak pomoci, ale bez Vás to nebude možné.

O situaci tady však napíši v dalším dopise!

Radost a dobro! -Vždy a všude!

Vaše Vorenika

+

